

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky M. G.**, zastoupené JUDr. Bedri Tomáškem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 27, Kolín IV, a **dalšího účastníka České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2002, č. j. 41 Ca 302/2001 – 14,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Bedri Tomáškov **se nepřiznává** odměna za zastupování stěžovatelky.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 10. 2001 byla zamítnuta žádost stěžovatelky o částečný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Kolíně ze dne 1. 10. 2001 není částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti jen o 10 %.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka opravný prostředek, o kterém rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2002, č. j. 41 Ca 302/2001 - 14, tak, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení potvrdil. Při posouzení zdravotního stavu stěžovatelky se krajský soud opírá především o posudek Posudkové komise Ministerstva

práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) v Praze ze dne 24. 1. 2002, podle něhož pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky byl hodnocen podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. takto: kapitola XV oddíl F položka 2 písm. a) 10 %, a to již se zohledněním dalších postižení.

Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka odvolání k vrchnímu soudu, o němž však nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), takže řízení o odvolání bylo zastaveno dnem nabytí účinnosti uvedeného zákona a účastník řízení mohl do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí soudu o opravném prostředku kasační stížnost podle s. ř. s. (§ 129 odst. 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost, která došla krajskému soudu dne 24. 1. 2003 tj. v zákonné lhůtě. V této kasační stížnosti stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že převzal posouzení jejího zdravotního stavu Posudkovou komisí MPSV, aniž vzal do úvahy, že z řady lékařských nálezů lze dovodit právě opačný závěr. Stěžovatelka svůj zdravotní stav a omezení z něj vyplývající konzultovala se svými ošetřujícími lékaři a na základě jejich vyjádření tvrdí, že splňuje kritéria pro přiznání částečné invalidity. Naznačené rozpory mezi závěry posudkové komise a nálezy odborných lékařů je podle názoru stěžovatelky možno odstranit znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví. I když stěžovatelka nemá medicínské znalosti, nesdílí názor krajského soudu o úplnosti a přesvědčivosti posudku Posudkové komise MPSV. Jestliže v dosavadním řízení tyto námitky proti posudku nevznesla, potom pouze z neznalosti svých práv. Stěžovatelka má za to, že znalecké dokazování by se mělo zaměřit na přezkoumání závěru o procentním poklesu schopnosti k soustavné výdělečné činnosti a posouzení, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně nestěžuje obecné životní podmínky stěžovatelky.

Stěžovatelka se domnívá, že jsou splněny důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s., a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkoumání soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů podle § 132 o. s. ř.

Podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 44 odst. 1 věta druhá zákona o důchodovém pojištění se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčního vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával před tím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, při tom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvalé ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost a rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěrů Posudkové komise MPSV v Praze, vyjádřených v posudku této komise ze dne 24. 1. 2002, podle nichž stěžovatelka není částečně invalidní; ostatně ani stěžovatelka neuvádí žádné konkrétní výhrady proti závěrům posudkové komise. Stejnopis posudku Posudkové komise MPSV v Praze stěžovatelka v průběhu řízení před krajským soudem obdržela, žádné námitky proti tomuto posudku nevznesla a ani v odvolání proti rozsudku krajského soudu neuvedla nic (kromě poukazu na zdravotní problémy, které byly známy již v průběhu řízení před krajským soudem), co by zpochybňovalo správnost závěru posudkové komise. Provedení důkazů znaleckým posudkem stěžovatelka nenavrhlá jak v průběhu řízení před krajským soudem, tak v odvolání proti rozsudku krajského soudu. Pokud stěžovatelka vytyká krajskému soudu, že neprovedl důkaz znaleckým posudkem, tak v této části je kasační stížnost nepřijatelná, protože jde o důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je předmětem přezkumu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka ke dni vydání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení nebyla částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť její schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 33 %, krajský soud nepochybil, když rozhodnutí správního orgánu jako věcně správné potvrdil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Ustanovenému zástupci stěžovatelky nebyla přiznána odměna za zastupování stěžovatelky, protože z obsahu spisu nevyplývá, že by po svém ustanovení zástupcem provedl takový úkon právní služby, za nějž by mu odměna náležela.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu